

Cílem naší práce bylo zodpovědět otázku „Jak to, že se fikční svět svému autorovi dává v některých případech s nutností?“. Na cestě za zodpovězením této otázky jsme podnikli rozsáhlé zkoumání tzv. teorie fikčních světů, již jsme považovali za vhodnou k řešení této problematiky.

Zkoumali jsme nejprve způsob, jakým fikčněsvětová teorie pracuje s pojmem světa. Zjistili jsme, že jej pojímá nekriticky a z velké části metaforicky. V druhé části jsme se pokoušeli odpovědět na otázku, zda fikční svět představuje možný svět tak, jak ho popsal Saul Kripke. Zjistili jsme, že nikoli, a že fikční svět může být možným světem jen v metaforickém smyslu, což právě umožňuje pojem jazyka. Poznali jsme tak řadu vlastností fikčního světa: zjistili jsme, že je neúplný, může být nemožný a především, že má modalitu. Jinými slovy, fikční svět je samostatný systém sám pro sebe, skutečný „svět“.

Ve třetí kapitole jsme se v rámci zkoumání přístupu ke skutečnosti zabývali pragmatickými teoriemi fungování jazyka, které předkládají více či méně relativistické pojetí pravdy jako kontextuální vázanosti výroku/faktu. Ukázali jsme, že fikčněsvětoví teoretici z těchto teorií zhusta vycházejí a že představa fikčního světa se bez nich téměř neobejde, především proto, že relativistické teorie pravdy umožňují postavit skutečnost a fikční svět na tutéž úroveň jako něco, co se nám dává skrze řeč a čeho pravdivost je závislá také jenom na řečovém popisu.

Ve čtvrté kapitole jsme se pokusili tento postřeh aplikovat na roli autora. Ukázali jsme, že úloha boha, kterou fikčněsvětoví teoretici autorovi přikládají, není zcela patřičná, a to proto, že autor sám je nucen čelit nárokům, které si klade svět (byť fikční) jako soudržný systém, a že způsob tohoto vnucování se je podobný jako vnucování se, které provádí „náš svět“. Zde je tedy původ postřehu, že fikční světy někde existují a spisovatel je pouze jejich „historik“.